

Sygn. akt I C 640/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Halina Ostafińska-Końska

Protokolant: stażysta Marlena Jaworska

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2017 roku w Kwidzynie

na rozprawie

z powództwa E. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda E. K. kwotę 6.300 zł (sześć tysięcy trzysta złotych), z ustawowymi odsetkami od dnia 10 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda E. K. kwotę 315 zł (trzysta piętnaście złotych), tytułem zwrotu opłaty sądowej, kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych), tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 1.000 zł (jeden tysiąc złotych), tytułem wydatków;

III. nakazuje uiścić na rzecz Skarbu Państwa- Sadu Rejonowego w Kwidzynie pozwanemu (...) S.A. w W. kwotę 25,36 zł (dwadzieścia pięć złotych 36/100), tytułem wydatków.

Sędzia Sądu Rejonowego

Halina Ostafińska - Końska

Sygn. akt: I C 640/16

UZASADNIENIE

Powód E. K. wnosił o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. kwoty 6300 złotych, z ustawowymi odsetkami od dnia 10 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za ból i cierpienie.

W uzasadnieniu podał, że 17 września 2015 roku na trasie K. – R. kierowca samochodu marki N. nr rej. (...) B. S. nie zachowała należytej ostrożności i uderzyła w tył pojazdu powoda. Na skutek wypadku powód doznał urazu głowy i kręgosłupa szyjnego. Po udzieleniu pomocy medycznej w szpitalu w K. na oddziale ratunkowym dolegliwości bólowe szyi i kręgosłupa nasilały się. Dlatego powód leczył się w poradni ortopedycznej i poddał się zabiegom rehabilitacyjnym. Powód podał, że do dzisiaj cierpi na bóle głowy, bóle odcinka szyjnego kręgosłupa i drętwienie kończyn górnych.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. wnosił o oddalenie powództwa zarzucając, iż wypłacił powodowi zadośćuczynienie w kwocie 700 złotych. Zdaniem pozwanego doznane przez powoda obrażenia w wyniku wypadku nie miały tak

rozległego i poważnego charakteru jak utrzymuje powód. Wyplacone zadośćuczynienie jest adekwatne do rozmiaru i charakteru cierpienia ponieważ powód doznał stłuczenia głowy i urazu kręgosłupa w odcinku szyjnym bez uszkodzeń w układzie kostnym.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

W dniu 17 września 2015 roku na trasie K. – R. w godzinach południowych doszło do wypadku komunikacyjnego. Sprawczyni wypadku B. S. kierująca pojazdem marki N. nr rej. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności i najechała na tył pojazdu powoda marki P. nr rej. (...) zaparkowany na poboczu drogi. W tym momencie powód siedział w samochodzie. Na skutek uderzenia samochód powoda został pchnięty na drzewo. Sprawczyni wypadku B. S. napisała oświadczenie, w którym przyznała, że ponosi winę za spowodowanie wypadku i żaden z uczestników wypadku nie zawiadamiał policji. Samochód powoda nadawał się do kasacji.

W miarę upływu czasu powód czuł się coraz gorzej i udał się na oddział ratunkowy do szpitala w K., gdzie rozpoznano uraz głowy. Na podstawie badania TK nie stwierdzono zmian w obrębie czaszki i nie zatrzymano powoda w szpitalu celem hospitalizacji. Powód kontynuował leczenie w poradni chirurgicznej i w poradni ortopedycznej. Leczenie w poradni chirurgicznej trwało do 23 grudnia 2015 roku i stwierdzono przebyty uraz głowy, kręgosłupa szyjnego, stłuczenie lewej stopy i lewego stawu kolanowego. W poradni ortopedycznej powód leczył się od 28 września 2015 roku do 28 grudnia 2015 roku. Stwierdzono bóle lewego kolana i lewej stopy, kręgosłupa szyjnego i głowy i na podstawie RTG zmiany zwyrodnieniowe kolana. Powód przez 14 dni po wypadku nosił kołnierz ortopedyczny i w okresie od 14 grudnia do 24 grudnia 2015 roku został poddany zabiegom rehabilitacyjnym.

Na skutek wypadku z dnia 17 września 2015 roku powód doznał stłuczenia kręgosłupa szyjnego, lewego stawu kolanowego oraz lewej stopy i stawu skokowego. W trakcie leczenia u powoda nie stwierdzono uszkodzeń kostnych, więzadłowych i mięśni w zakresie kręgosłupa szyjnego i lewej kończyny dolnej. Powód nie doznał ograniczeń ruchomości stawów. Stwierdzone schorzenia nie dają podstawy do określenia trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Rozstrój zdrowia u powoda polegał na wystąpieniu bezpośrednio po urazie zespołu bólowego kręgosłupa szyjnego. Na początku dolegliwości bólowe były znaczne i stopniowo zmniejszały się do końca grudnia 2015 roku. Leczenie w poradni ortopedycznej lekami przeciwzapalnymi i przeciwbólowymi łagodziło natężenie bólu. Rokowania na przyszłość co do stanu zdrowia powoda są pomyślne a skutki wypadku nie rzutowały i nie będą rzutować na sytuację osobistą i zawodową powoda. Po urazie powód może odczuwać bóle głowy o charakterze napięciowym i mogą mieć one charakter pourazowy spowodowany stłuczeniem segmentu szyjnego kręgosłupa.

Przed wypadkiem powód prowadził firmę budowlaną i zatrudniał 4 pracowników. Od czerwca 2016 roku powód jest na emeryturze a firmę przekazał synowi. W ramach swoich zainteresowań powód należał do zespołu muzycznego (...) w K. i grał na akordeonie oraz hodował gołębie pocztowe na swojej prywatnej posesji. Powód w dalszym ciągu realizuje swoje zainteresowania muzyczne i hodowlane.

(dokumentacja medyczna k. 13-15, k.18-26 i k.68-69, akta szkody k. 67, opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii i ortopedii R. P. k. 90-92, opinia biegłego sądowego neurologa J. S. k. 132-135 i k.162, przesłuchanie powoda k. 70-71 i k.173).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wyżej wymienionych dokumentów, których prawdziwości strony nie kwestionowały, na podstawie przesłuchania powoda i opinii biegłych sądowych z zakresu chirurgii i ortopedii R. P. i z zakresu neurologii J. S., które w ocenie sądu sporządzone są profesjonalnie i nie nastroczają wątpliwości.

Powyższy stan faktyczny jest poza sporem.

Wprawdzie powód kwestionował opinie obu biegłych sądowych w zakresie braku podstaw do przyznania powodowi trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu ale zarzuty powoda stanowią tylko dywagacje z ustaleniami

biegłych dokonany na podstawie dokumentacji medycznej i po zbadaniu powoda. Jeżeli powód uważał, że dokonane ustalenia są sprzeczne z wiedzą medyczną nic nie stało na przeszkodzie aby złożył wniosek o powołanie dowodu z opinii innych biegłych sądowych.

Niezależnie od powyższego ewentualny uszczerbek na zdrowiu nie ma wiodącego znaczenia przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za krzywdę i cierpienie.

Określenie zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich zachodzących okoliczności takich jak np. nasilenie cierpienia, długotrwałość choroby i leczenia, stopień utraty zdolności do pracy, stan ogólnej niezdolności fizycznej lub umysłowej.

Zadośćuczynienie z art.445 kc. ma przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz powinno przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Z drugiej strony wysokość zadośćuczynienia nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy ale musi być utrzymana w rozsądnych granicach przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego.

W ocenie Sądu wysokość zadośćuczynienia przyznana powodowi przez pozwanego w wysokości 700 złotych stanowi tylko sumę symboliczną.

Co prawda, jak wynika z opinii obu biegłych sądowych, na skutek wypadku powód nie doznał kalectwa ani trwałego czy długotrwałego uszczerbku na zdrowiu ale jego leczenie trwało stosunkowo długo bo do końca 2015 roku. Powód przez dwa tygodnie musiał nosić kołnierz ortopedyczny co niewątpliwie spowodowało dyskomfort jego życia. Dolegliwości bólowe utrzymywały się również do końca grudnia 2015 roku a więc ponad 3 miesiące i jak podał biegły sądowy J. S. powód do dzisiaj może odczuwać bóle głowy na skutek urazu kręgosłupa.

Mimo, że w wyniku wypadku powód nie utracił zdolności do wykonywania pracy ani do realizacji swoich zainteresowań to wysokość dochodzonej przez powoda kwoty zadośćuczynienia wcale nie jest wygórowana. W ocenie Sądu zadośćuczynienie w wysokości 7000 złotych jest adekwatne do rozmiaru doznanej przez powoda krzywdy, długotrwałości cierpienia i leczenia.

Ponieważ pozwany przyznał powodowi kwotę 700 złotych to powinien wypłacić brakującą kwotę 6300 złotych, tytułem należnego zadośćuczynienia.

Powód zgłosił szkodę pozwanemu 10 grudnia 2015 roku i pozwany winien wypłacić należną kwotę zadośćuczynienia w terminie 30 dni od daty zgłoszenia szkody (art.817 par.1 kc.). Słuszne jest zatem żądanie przez powoda odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2016 roku (art.481 par.1 kpc.).

W związku z powyższym Sąd na podstawie przepisu art. 445 par.1 kc. orzekł jak wyżej.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd oparł na zasadzie art. 98 par.1 kpc. w zw. z par.2 ust.4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Pozwany jako strona przegrywająca sprawę ma obowiązek zwrócić powodowi kwotę 315 złotych, tytułem zwrotu opłaty sądowej, kwotę 2417 złotych (z opłatą od pełnomocnictwa), tytułem kosztów zastępstwa procesowego i kwotę 1000 złotych, tytułem zwrotu wyłożonej przez powoda zaliczki na sporządzenie opinii przez biegłych sądowych.

Łączny koszt opinii wynosił kwotę 1025 złotych. Dlatego pozwany winien uiścić na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Kwidzynie kwotę 25 złotych, tytułem zwrotu wydatków wyłożonych ze Skarbu Państwa.